

МУЛЬТИФУНКЦІОНАЛЬНЕ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ ЯК ОСНОВА СТАЛОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

*Курильців Р.М., к.е.н., доц., доцент кафедри земельного кадастру,
Львівський національний аграрний університет, м. Львів, Україна*

Розвиток сільських територій і розв'язання економічних, соціальних та екологічних проблем на селі визначено як стратегічну мету державної аграрної політики та земельної політики.

Рівень життя сільського населення на сучасному етапі, вказує на незадовільний стан соціально-економічного розвитку сільських територій, що зумовлено, в першу чергу, монофункціональністю їх розвитку.

В Україні сільські території традиційно пов'язуються з розвитком сільськогосподарського виробництва, тоді як розвинені країни характеризуються інтегрованим сільським розвитком, що здатний адаптувати використання земель та природних ландшафтів до нових соціальних, економічних та екологічних вимог.

Мультифункціональний підхід набув широкого застосування в ландшафтному плануванні після прийняття Радою Європи у 2000 році Європейської ландшафтної конвенції. В ній зокрема зазначалось, що ландшафт відіграє важливу суспільну роль у культурній, екологічній, природоохоронній та соціальній сферах і є ресурсом, який сприяє економічній діяльності, а його охорона, регулювання та планування може сприяти створенню нових робочих місць. Ландшафт є важливою складовою якості життя людини у міській і сільській місцевості, а також є ключовим елементом добробуту людини і суспільства.

Класифікація ландшафтів за антропогенними факторами формування здійснюється з урахуванням соціально-економічної функції ландшафту, спрямованої на задоволення тої чи іншої потреби суспільства. Вони поділяються на сільськогосподарські, лісогосподарські, водогосподарські, промислові, ландшафти поселень, рекреаційні, заповідні, природні ландшафти, що мають історичну цінність (культурні), а також ті, що не використовуються на даний час [1].

За визначенням Організації економічного співробітництва мультифункціональне сільське господарство (multifunctional agriculture) являється економічною діяльністю, яка забезпечує не тільки сільськогосподарською продукцією, але й доходами не аграрного виробництва, які класифікуються як суспільні блага.

Виходячи з цього, ключовим елементом, що матиме визначальний вплив на формування мультифункціонального ландшафту та ведення мультифункціонального сільського господарства, є землекористування, а саме тип, вид, форма і порядок використання земель на певній території.

Визначальна роль тут належатиме саме сільськогосподарському землекористуванню, оскільки воно сприяє розвитку економічної діяльності, являється джерелом доходів та постачальником екологічних послуг.

Взаємопоєднання сільськогосподарського землекористування і сільських територій виступає як об'єктивна необхідність, оскільки наявні на певній території сільгоспугіддя є базою сільськогосподарської діяльності, що обумовлює їх економічний, соціальний та екологічний зв'язок у контексті сталого розвитку.

Однак, сільськогосподарське землекористування лише в певній частині має реалізувати загальні цілі мультифункціонального розвитку сільських територій. Іншим аспектом являтиметься поширення в сільській місцевості специфічних природоохоронних видів землекористування, що закріпленні за певними територіями відновлюваних функцій (заповідники, національні парки), які повинні забезпечити екологічну рівновагу, збереження біорізноманіття та сприяти сталому розвитку сільських територій.

Література: Проект Закону України "Про ландшафти" [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JF40E00V.html

ІНВЕСТИЦІЙНА ПОЛІТИКА ЯК ОДИН З ПРІОРІТЕТНИХ ШЛЯХІВ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ РЕГІОНІВ

Мешок А.М., Ланко О.В., Семеренко Я.О., студенти обліково-економічного факультету, Національний університет ДПС України, м. Ірпінь, Україна

В сучасних умовах спаду економічного розвитку регіонів важливу роль відіграють пошуки нових напрямів в регіональній реформі. На сучасному етапі дуже мало приділяється уваги новаторським питанням. Таким чином, розвиток інноваційної діяльності суб'єктів господарювання регіону може бути використаний як дієвий чинник економічного оздоровлення.

Розробці різноманітних напрямів розвитку регіональної економіки присвячено багато робіт таких науковців, як П.Т. Саблук, О. Могильний, В.Я. Амбросов, Г.Є. Мазнева, А.П. Гайдучкий та інші.

Мета роботи полягає у вивченні значення інвестиційної політики регіону для його економічного розвитку та розробки основних напрямів інвестиційного розвитку регіону.

Результатом сучасної реформи регіональної економіки України повинна стати модель високорозвиненої, соціально-орієнтованої економіки регіону, яка ефективно функціонує під регулюючим впливом держави і найголовніше стимулюючою дією ринкової кон'юнктури [3].

Успішне реформування економіки України вимагає здійснення ефективної та гнучкої регіональної політики, головною метою якої, є підвищення життєвого рівня населення кожного регіону. Особливе значення мають процеси управління соціально-економічним розвитком регіону як такі що повинні забезпечити вибір раціональних шляхів реформування для забезпечення успіху реформ. І одним з найважливіших завдань для досягнення основної мети регіональної політики є використання інвестиційних чинників у перебудові економіки регіону [1].

Основу концепції формування та реалізації інвестиційної політики мають становити наступні принципи: принцип узгодження економічних інтересів власника, інвестора та держави; принцип спрямованості на досягнення довгострокових цілей; принцип пропорційного розвитку всіх підсистем підприємства [2].

Для ширшого залучення як іноземних, так і внутрішніх інвесторів у регіоні повинна бути розроблена спеціальна стратегія залучення іноземних інвестицій у регіон. Стратегія